

Det er en Folge af disse Regler, at den danske Dyrigheds Bevidnelse for Dommen blot behøver at lyde paa, at „Dommen er affagt af Domstol inden Kongeriget Danmark“ (§ 2 i det svenske Udkast, cf. § 7 i det danske).

For at imødekomme den danske Lovgivnings Grundsaetning om, at Appel standser Execution, har man derimod fra svensk Side opgivet den almindelige Regel om, at svenske Domme kunne fuldbyrdes, uanseet skeet Paaante, og Forbringen til en svensk Dom som Grundlag for Execution her i Landet er derfor bleven den, at Dommen maa være upaaankelig, have lagakraft, det være sig nu, at den er affagt af Sverrigs høieste Domstol, eller at Fristerne for Appel ere udløbne for en Under- eller Overrettsdom (§ 2 i det danske Udkast).

Forsaauidt nu herved danske Domme i Almindelighed turde synes bedre stillede i Sverrig, Afgang til Fuldbyrkelse af saadanne lettere, end omvendt for svenske Domme her i Landet, fortjener det dog at erindres, at de svenske Appelfrifter selv i ordinaire Retsager ere meget kortere end vore, og at en svensk Dom saaledes meget hurtigere vinder Kraft som endelig og upaaankelig Dom, end Tilfældet er her i Landet.

Det følger af det Anførte, at den svenske Dyrighed, naar der ikke er Tale om en Høiesteretsdom, ikke vil kunne meddele Bevidnelse om, at Dommen er bleven endelig, uden at være forsynet med Attest fra den paagjældende Hofret eller fra Høiesteret om, at der ikke er skeet Paaante inden Udløbet af fatalia appellationis, og Bevidnelsen, der saaledes som oftest maa grundes paa et non factum, maa derfor foreligge i anden Skikkelse end for en dansk Dom (danske Udkast § 2, cf. § 10 i det svenske).

At Eidsdomme kunne fuldbyrdes i Nabolandet efter aflagt Ed (Sigtelsesed eller Benaegtelsesed, forsaavidt der efter dennes Aflagelse dog endnu bliver Forpligtelse at opfylde), forekommer Udvalget indlysende; hvormod det iøvrigt turde fremgaae af de for Executionens Afbyrdelse foreskrevne Regler (§ 3 i det svenske Udkast), der alene tale om Appel, at Eidsdomme iøvrigt ikke ere paatænkte.

I Forbindelse med det Anførte staaer Bestemmelsen i det svenske Udkasts § 4 om Fuldbyrdelsen i Sverrig af Forlig, indgaaede i Danmark. Disse kunne i Overensstemmelse med vor Lovgivnings almindelige Regel sættes i Udøvelse strax efter Udløbet af den i samme fastsatte Tidsfrist, og denne Regel er vedligeholdt for deres Virksomhed i Nabolandet, kun at det Udlagte ikke maa afhændes eller udleveres til Forligshaveren før 3 Maaneder efter at Forretningen har fundet Sted, hvortil Grunden maa søges deri, at der kan gives Tilfælde, hvor Retsvirksomheden af Forlig kan standses ved Sags Anhangiggjørelse for Domstolene, om end yderst sjelden, og kun for Retsforligs Vedkommende ved Paaante til høiere Ret.

Som bekendt forældes en dansk Rans eller Udlægsdom ved Udløbet af Nat og Dag fra Afgifelsen, ligesom besagtede Regler gjælde med Hensyn til Forlig. Disse Saetninger, som ere vedligeholdte for danske Dømmes og Forligs fremtidige Retsvirksomhed i Sverrig, ere i lige Maade hævede ligeoverfor svenske Dømmes Executionskraft her i Landet, naget de ere noget ganske Nytt for den svenske Lovgivning og ville medføre Nødvendigheden af en særlig svensk Lov herom, saaledes som det af den svenske Justitsministers Forestilling erfares, at man paatænker (svenske Udkast § 6, danske § 2).

Begge Udkastene have sluttelig optaget den Regel, der i alt Væsentligt kun er en Udtalelse af, hvad der er Grundsaetning i begge Riger, at offentlig Skiftehandling af Skyldnerens Bo i Hjemlandet ophæver Retten til Execution ogsaa i Nabolandet. (Danske § 4, svenske § 7).

Efter saaledes at have overveiet de Grundsaetninger, hvorpaa begge Udkastene hvile, troer Udvalget at kunne udtale, at de fortjene Paakjennelse og Bifald, som byggede paa saa stor Ligelighed og Gjensidighed, som det for Tiden, og i alt Fald til en Begyndelse, har været muligt at gennemføre, og vi skulle herefter endnu kun knytte nogle faa Bemærkninger til de enkelte Bestemmelser og bringe de Endringer i Forslag, hvortil det danske Lovudkast giver Anledning.